

We zijn Vlamingen geworden!

De wereld is er een stuk onheilspellender op geworden. In plaats van de *New Economy* kregen we 11 september, in plaats van een inspirerende post-paarse post-saneringspolitiek kregen we de xenofobe revolutie van Pim Fortuyn. Nota bene in het land dat in Europa het verst gevorderd is met zijn multi-etnische aanpassing!

Even leek het wel wat. Pim de Opschudder. Pim de Zweepslag van het technocratisch bestel, Pim de Horzelprik voor verstofte redeneringen. Maar wat niemand voor mogelijk hield, is het Omgeslagen Klimaat: de onzekerheid en paniek die opeens werden blootgelegd bij gevestigde partijen & politici, de geestelijke ravage die een langdurige, op spektakelwaarde gefixeerde, mediahype in een land kan aanrichten. Opeens leek de gedachte zelfs niet meer ondenkbaar dat dit o zo nuchtere en gematigde Nederland, zich zomaar in handen zou willen leggen van iemand met een Opdracht. Zoals een afgewezen bakvis in een vlag van verstandsverbijstering verliefd kan worden op de allervalste Casanova.

Wie had in godsnaam kunnen bedenken dat Fortuyn's megalomane grootspraak van 'At your service: ik word de nieuwe premier' een bijna-reëel gevoelde dreiging op zou roepen. Onzin? Stel *De Telegraaf* schaart zich voluit achter hem, zoals de *Kronenzeitung* achter Haider en zijn mediaconglomeraat achter Berlusconi?

Lang heeft Links gedacht politiek correct buitenlander-vriendelijk te moeten zijn. Vanwege de Holocaust — de buitenlanders waren de 'nieuwe Joden'. Het *dat nooit meer* verplichtte tot uiterste waakzaamheid tegen racisme, stigmatisering, zondebokmechanismen en vreemdelingenhaat. Niet opnieuw zouden we toestaan dat een meerderheid een collectieve minderheid demoniseert. Ook waren we politiek correct vanwege anti-kolonialistische schuldgevoelens: van slavernij

tot Nelson Mandela. En omdat buitenlanders nu eenmaal de sociaal-economisch zwakkeren zijn.

Dit was en is allemaal heel nobel en legitiem. Wel erkennen we nu dat het hier politieke correctheid zonder dodehoekspiegel betrof. We hadden er weinig oog voor dat met de buitenlanders de Islam mee naar binnen kwam, zo anti-progressief in zijn onverdraagzaamheid jegens vrouwen, homo's en ongelovigen. En we wilden niet zien hoe vooral onze *Stammwähler* de integratiefricties opvingen en we verloren hun stem.

Politieke correctheid was nooit alleen maar naïef idealisme over paradijselijk wereldbroederschap. Integendeel. Zeker in de jaren tachtig toen de massawerkloosheid en de opkomst van extreem-rechts een explosief mengsel leken te vormen, was politieke correctheid bovenal een bezweringsmiddel. De idee had postgevat dat 'de mensen in het land' xenofob waren. Daaraan moest men geen voeding geven. In plaats daarvan was er de volkspedagogiek van 'medelanders' en 'multicultureel Nederland als ultieme verrijking'. Daarna leek het er even op dat dit land zich minder verkrampte debatten over cultureel verschil en aanpassing zou kunnen veroorloven, zonder in de duisternis van rechts-extremisme af te dalen, het noodlot van ons omringende landen. Nordholt, Bolkestein, Scheffer, Rottenbergs Akbarstraat: evenzovele pogingen tot normalisatie of slechting van taboes. Evenwichtskunst tussen politieke correctheid en xenofobie. Sinds 6 maart ben ik van die balanceeract in Nederland, eerlijk gezegd, niet meer zeker. Sterker: het is allemaal vergeefs geweest. We zijn Vlamingen geworden. Oostenrijkers, Italianen, Denen. Wat een schandaal!

RENÉ CUPERUS

Redacteur S&D en medewerker WBS